

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2006-2007

6 maart 2007

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

– van de heren Filip Dewinter, Jan Penris en Wim Van Dijck –

**betreffende het verbod op de dubbele nationaliteit
bij de uitoefening van een politiek mandaat**

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De opeenvolgende versoepelingen van de Belgische nationaliteitswetgeving hebben ertoe geleid dat nogal wat vreemdelingen de Belgische nationaliteit hebben verworven. Volgens de laatste cijfers zouden inmiddels 700.000 vreemdelingen onze nationaliteit hebben verworven door naturalisatie. Vele honderdduizenden die geboren werden uit buitenlandse ouders, hebben bovendien louter door geboorte op Belgisch grondgebied de Belgische nationaliteit verworven. De wetgeving legt voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit geen enkele verplichting tot loyaliteit op, en stelt evenmin eisen in verband met integratie. De nationaliteit is een louter administratieve aangelegenheid geworden. Onze wetgeving verhindert ook niet dat men beschikt over een dubbele nationaliteit. Men kan in België perfect de Belgische nationaliteit verwerven en tegelijk de Marokkaanse, Turkse of andere nationaliteit behouden.

Ondertussen zijn vele honderden allochtonen in België in de politiek gestapt waarbij zij – ook uitvoerende – mandaten bekleden. In de vijftien Vlaamse steden van meer dan 40.000 inwoners steeg het aantal allochtone verkozenen na de laatste gemeenteraadsverkiezingen van 16 naar 40. In Brussel steeg het aantal allochtone verkozenen zelfs tot 170. In een gemeente als Sint-Joost-ten-Node is meer dan de helft van de gemeenteraadsleden van allochtone afkomst. Veel van die verkozenen beschikken over de dubbele nationaliteit. Het is de vraag in welke mate mandatarissen met een dubbele nationaliteit loyaal zijn tegenover het algemene Vlaamse belang. Een dubbele nationaliteit leidt immers ook tot een dubbele loyaliteit.

Allochtone verkozenen die ook het staatsburgerschap van een ander land bezitten, kunnen onmogelijk objectief oordelen in kwesties waar de belangen van de twee landen waarvan zij onderdaan zijn, betrokken zijn. Sommige landen nemen overigens zelf ook initiatieven om de greep op hun onderdanen in het buitenland te versterken. Zo werd in februari 2007, op verzoek van de Marokkaanse koning Mohammed VI, in Amsterdam een bijeenkomst georganiseerd waarop Marokkaanse ondernemers, politici en vertegenwoordigers van moskeeën aanwezig waren. In de pers meldde de vertegenwoordiger van de Marokkaanse koning dat een Europees adviesorgaan zou

worden opgericht om de ‘banden met deze groep te versterken’.

Een deel van de allochtone verkozenen kiest er zeker voor om Vlaming onder de Vlamingen te worden en zich aan te passen aan de Vlaamse meerderheidscultuur. Andere allochtone mandatarissen blijven zich echter in de eerste plaats gedragen als de vertegenwoordigers van de etnische bevolkingsgroep waartoe zij behoren. Niet zelden zijn allochtone mandatarissen immers schatplichtig aan hun etnisch-religieuze achterban. De dubbele nationaliteit bestendigt en versterkt die band en is een rem op de noodzakelijke integratie en inburgering.

Het is al herhaaldelijk gebleken dat het beschikken over een dubbele nationaliteit aanleiding kan geven tot belangrijke ‘belangenconflicten’. Zowat in alle West-Europese landen staan politici van Turkse origine op de bres om de erkenning door hun gastland van de Turkse genocide op de Armeniërs te dwarsbomen. In Nederland ontstond eind vorig jaar ophef toen bleek dat de Turkse regering zich actief bemoeide met de Nederlandse politiek en stemadvies gaf aan de Turken in Nederland. In heel wat Europese landen voeren verkozenen van Turkse afkomst actief campagne voor de toetreding van Turkije tot de EU.

De indieners menen dat wie in ons land een politiek mandaat wenst uit te oefenen, zich loyaal moet gedragen tegenover onze Vlaamse samenleving en moet opkomen voor de belangen van het Vlaamse volk dat politieke mandatarissen geacht worden te vertegenwoordigen. Wanneer men beschikt over een dubbele nationaliteit, heeft men meteen ook een verplichting tot dubbele loyaliteit: een verplichting tot loyaliteit aan het algemene Vlaamse belang, maar ook een verplichting tot loyaliteit aan zijn thuisland en de etnische gemeenschap waartoe men behoort. Bij mandatarissen met de dubbele nationaliteit is er derhalve een loyaliteitsprobleem. De indieners stellen daarom voor dat het verzaken aan de dubbele nationaliteit als verkiesbaarheidsvoorwaarde wordt opgenomen voor het uitoefenen van een politiek mandaat, zowel op nationaal (Vlaams, federaal) niveau als op lokaal (gemeentelijk, provinciaal en OCMW-) niveau.

De indieners stellen anderzijds vast dat sommige staten het moeilijk tot zelfs onmogelijk maken dat hun onderdanen – zelfs wanneer zij in het buitenland wonen – verzaken aan de nationaliteit van dat land.

In dat geval zijn de indieners van oordeel dat een uitdrukkelijke en ondubbelzinnige wilsverklaring van de betrokken kandidaten op de kieslijst tegenover de autoriteiten van dat land om te verzaken aan hun nationaliteit, voldoende is, zelfs wanneer die verza-king niet gehonoreerd wordt.

Deze resolutie is niet van toepassing op EU-burgers die conform het Europese recht het actieve en pas-sieve kiesrecht bezitten bij gemeenteraadsverkiezin-gen in de lidstaat waar zij verblijven, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat.

Filip DEWINTER

Jan PENRIS

Wim VAN DIJCK

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

Het Vlaams Parlement,

– overwegende dat:w

1° de Belgische nationaliteitswetgeving voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit geen enkele verplichting tot loyauteit oplegt, en evenmin eisen stelt in verband met integratie;

2° de Belgische nationaliteitswetgeving de dubbele nationaliteit toestaat;

3° een dubbele nationaliteit ook leidt tot een dubbele loyauteit;

4° geveesd mag worden dat allochtone mandatarissen die ook het staatsburgerschap van een ander land bezitten, niet objectief kunnen oordelen in kwesties die de belangen van dat andere land of de onderdanen van dat land betreffen;

5° de praktijk aantoon dat allochtone verkozenen zichzelf soms in de eerste plaats beschouwen als de vertegenwoordigers van hun etnische achterban en dat zij schatplichtig zijn aan die achterban;

6° wie in ons land een politiek mandaat wenst uit te oefenen, zich loyaal moet gedragen tegenover onze Vlaamse samenleving en moet opkomen voor de belangen van het Vlaamse volk dat hij/zij geacht wordt te vertegenwoordigen;

7° er voor mandatarissen met de dubbele nationaliteit een loyauteitsprobleem is;

8° sommige landen niet toestaan dat hun onderdanen verzaken aan de nationaliteit van dat land, zelfs wanneer zij in het buitenland leven en daar ook geboren zijn;

– vraagt de Vlaamse Regering er bij de federale grondwetgever en wetgever op aan te dringen dat de wetgeving in die zin gewijzigd wordt dat voor – nationale en lokale – politieke mandaten de kandidaten op de kieslijst verplicht moeten verzaken aan de dubbele nationaliteit. Wanneer de wetgeving van het land niet in de mogelijkheid voorziet om aan de nationaliteit te verzaken, is een uitdrukkelijke en ondubbelzinnige wilsverkla-

ring van de betrokken kandidaten tegenover de autoriteiten van dat land om te verzaken aan die nationaliteit, voldoende.

Filip DEWINTER

Jan PENRIS

Wim VAN DIJCK
